

звънливото си гласче. То като че искаше да ѝ каже: „Не отивай къмъ дълбокото, защото ще се удавишъ“.

Веднажъ — това бѣше по Коледа — баща ѝ забѣлѣза, че пѣтлето е станало вече за ядене.

— Катеринке, каза той, твоето юначе порасте голѣмо, затова ще го заколимъ за Коледа да отговѣемъ.

— Не си го давамъ — каза тя съ плачъ и хукна да бѣга съ него заедно.

Тя отиде съ пѣтлето къмъ рисувалното училище. Седна на прага на пѣтнитѣ врата и поч-